

vendt den fremgangsmåde at tilkalde en advokat fra kredsen af beneficerede advokater, som under videoafhøringen af barnet kan varetage den mistænkte eller ukendte gerningsmands interesser, uden at retten formelt har beskikket den pågældende som forsvarer i sagen. Da advokaten ikke formelt har status som forsvarer for den mistænkte, er der imidlertid usikkerhed om advokatens beføjelser.

Arbejdsgruppen anfører endvidere, at en forudgående formel beskikkelse af den medvirkende advokat som forsvarer for den mistænkte eller ukendte gerningsmand vil sikre advokaten de beføjelser, som efter retsplejeloven er tillagt den, der formelt er beskikket eller valgt som forsvarer i en straffesag. Den pågældende vil bl.a. have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, politiet allerede har tilvejebragt i sagen, jf. retsplejelovens § 745, stk. 1, ligesom den pågældende forud for videoafhøringen vil kunne diskutere sagen og eventuelle spørgsmål, som bør stilles til barnet, med sin klient. Det er desuden arbejdsgruppens opfattelse, at forsvareren skal være til stede under videoafhøringen af barnet. Forsvareren bør således pålægges en pligt til at overvære afhøringen for at varetage den mistænkte/sigtedes interesser under afhøringen. Der henvises herom til betænkningen s. 101-102.

Har den beskikkede eller eventuelt valgte forsvarer ikke mulighed for inden for ganske kort tid efter politiets modtagelse af anmeldelsen om et muligt seksuelt overgreb på et barn at medvirke ved videoafhøringen af barnet, bør der efter arbejdsgruppens opfattelse beskikkes en ny forsvarer i sagen. Arbejdsgruppen finder således, at de grunde, der taler for, at videoafhøringen af barnet gennemføres inden for ganske kort tid efter, at forholdet er blevet anmeldt – herunder hensynet til, at den videre efterforskning i de fleste tilfælde er helt afhængig af barnets forklaring – i denne sammenhæng bør tillægges større vægt end hensynet til mistænkte/sigtedes adgang til selv at vælge den forsvarer, der skal overvære videoafhøringen.

Retten beslutning om at afvise en valgt forsvarer eller om at nægte at beskikke den advokat, som den mistænkte/sigtede ønsker, vil i givet fald kunne kæres til Den Særlige Klageret, jf. retsplejelovens § 737. Kæremålet medfører ikke opsættende virkning, medmindre det modsatte bestemmes af den ret, der har truffet beslutningen, eller af Den Særlige Klageret, jf. retsplejelovens § 969, stk. 2, jf. § 737, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 100-102.

3.3.3. *Mistænkte/sigtedes adgang til at overvære videoafhøring*

Arbejdsgruppen har overvejet, hvorvidt den mistænkte/sigtede skal have adgang til at overvære videoafhøringen af barnet særligt henset til, at videoafhøringen vil kunne anvendes som bevismiddel under domsforhandlingen.

Efter arbejdsgruppens opfattelse vil en retstilstand, hvor den mistænkte/sigtede som udgangspunkt har adgang til fra et monitorrum at overvære videoafhøringen af barnet, indebære, at hensynet til den pågældendes retssikkerhed tilgodeses, idet det herved sikres, at den pågældende og forsvareren er i stand til – gennem den afhørende kriminalassistent – at stille relevante supplerende spørgsmål. Fremgangsmåden vil endvidere indebære, at barnet som altovervejende udgangspunkt kun skal afgive forklaring en gang om de overgreb, som det måtte have været udsat for.

Arbejdsgruppen anfører videre, at ved en retstilstand, hvor den mistænkte/sigtede ikke har adgang til at overvære afhøringen, vil hensynet til den pågældendes retssikkerhed tilsige, at den pågældende skal have adgang til at gennemse videoen og adgang til at stille supplerende spørgsmål til barnet ved en genafhøring. En sådan retstilstand vil indebære, at barnet i de tilfælde, hvor der begæres en genafhøring, og hvor begæringen imødekommes, vil skulle afhøres to gange.

3.3.3.1. Arbejdsgruppens flertal finder, at der fremover ikke bør gives den mistænkte/sigtede adgang til at overvære videoafhøringer af børn i bl.a. sædelighedssager.

Flertallet har herved navnlig lagt vægt på, at det er helt afgørende, at der vælges den fremgangsmåde for videoafhøringer, hvor der er størst mulighed for at opnå en uforbeholden og detaljeret forklaring fra barnets side. Barnets forklaring er ofte det eneste bevis for, at barnet har været udsat for et seksuelt overgreb, og barnets vidneforklaring vil derfor i et stort antal sager være af afgørende betydning for sagens oplysning. Barnets manglende forklaring eller en ikke tilstrækkelig detaljeret forklaring vil således kunne medføre, at der ikke vil foreligge tilstrækkeligt bevismateriale til at gennemføre en straffesag.

Arbejdsgruppens flertal har i den forbindelse tillige lagt vægt på, at den mistænkte/sigtedes samtidige tilstedeværelse under afhøringen af barnet kan bevirke, at barnet bliver nervøs og ikke kan eller ikke tør forklare om det passerede, og at barnets kendskab til den mistænkte/sigtedes tilstedeværelse vil kunne påvirke barnet psykisk, øge barnets stressniveau og dermed hindre barnet i at tale frit. Da det samtidig er flertallets opfattelse, at større børn i givet fald bør orienteres om